

De Heilige Stoel

*Boodschap van de Heilige Vader Franciscus
voor de 61ste Wereldgebedsdag voor roepingen*

[21 april 2024]

Geroepen om hoop te zaaien en vrede te stichten

Geliefde broeders en zusters,

De Wereldgebedsdag voor Roepingen nodigt ons ieder jaar uit om stil te staan bij de kostbare gave van de roeping die de Heer richt tot ieder van ons, als leden van zijn trouwe volk onderweg, om deel te nemen aan zijn plan van liefde en de schoonheid van het evangelie te belichamen in de verschillende stadia van het leven. Luisteren naar die goddelijke roepstem is verre van een plicht die wellicht in de naam van een religieus ideaal van buitenaf wordt opgelegd; het is daarentegen de zekerste manier die wij hebben om het verlangen naar geluk dat wij in ons dragen, te voeden: ons leven wordt verwezenlijkt en vervuld, wanneer wij ontdekken wie wij zijn, wat onze kwaliteiten zijn, op welk terrein wij ze vrucht kunnen laten dragen, welke weg wij kunnen gaan om een teken en instrument van liefde, schoonheid en vrede te worden in de context waarin wij leven.

Zo is deze Dag altijd een mooie gelegenheid om met dankbaarheid jegens de Heer te denken aan de trouwe, dagelijkse en vaak verborgen inzet van degenen die gehoor hebben gegeven aan een roeping, die heel hun leven omvat. Ik denk aan moeders en vaders die niet in de eerste plaats aan zichzelf denken en niet de stroom van een oppervlakkige levensstijl volgen, maar die hun leven vormgeven door relaties die gekenmerkt worden door liefde en vriendelijkheid, openheid voor het geschenk van het leven en toewijding aan hun kinderen en hun groei naar volwassenheid. Ik denk aan al degenen die met overgave en in een geest van samenwerking hun eigen werk verrichten; aan degenen die zich op verschillende manieren inzetten voor een eerlijkere wereld, een meer solidaire economie, een rechtvaardig sociaal beleid en een menselijker samenleving. Kortom, aan alle mannen en vrouwen van goede wil die zich opofferen voor het gemeenschappelijk welzijn. Ik denk aan de godgewijde personen die hun bestaan aan de Heer aanbieden in de stilte van het gebed of in apostolische activiteit, soms aan de randen van de samenleving, onvermoeibaar en creatief hun charisma in dienst stellen van de mensen om hen heen. En ik denk aan al degenen die de roeping tot het gewijde priesterschap hebben ontvangen, zich wijden aan de verkondiging van het evangelie,

mét het eucharistisch brood ook hun eigen leven openbreken voor hun broeders en zusters en daarbij hoop zaaien en allen de schoonheid van het Rijk Gods laten zien.

Tot de jongeren, vooral degenen die afstand voelen tot de Kerk of zich onzeker voelen jegens haar, zou ik willen zeggen: laat Jezus je naar zich toetrekken, richt je belangrijke vragen tot Hem door het evangelie te lezen, laat Hem je uitdagen door zijn aanwezigheid die in ons altijd een gezonde crisis uitlokt. Meer dan wie ook respecteert Hij onze vrijheid. Hij dringt zich niet op, maar biedt Zich aan: geef Hem ruimte en je zult de weg naar geluk vinden door Hem te volgen. En, als Hij het van je vraagt, door jezelf volledig aan Hem te geven.

Een volk onderweg

De polyfonie van verschillende charisma's en roepingen die de christelijke gemeenschap erkent en begeleidt, helpt ons om beter te begrijpen wat het betekent om christen te zijn. Als volk van God onderweg in deze wereld, bezielde door zijn Heilige Geest en ingevoegd als levende stenen in het Lichaam van Christus, komen we tot het besef dat we leden zijn van een grote familie, kinderen van de Vader en broers en zussen van elkaar. Wij zijn geen in onszelf opgesloten eilanden, maar delen van een groter geheel. Daarom draagt de Wereldgebedsdag voor roepingen het stempel van de synodaliteit: er zijn veel charisma's en wij zijn geroepen om naar elkaar te luisteren en samen op weg te zijn om deze te ontdekken en om te onderscheiden waartoe de Geest ons roept voor het welzijn van allen.

Op dit moment leidt onze gemeenschappelijke weg ons naar het jubileumjaar 2025. Wij zijn op weg als *pelgrims van de hoop* naar het Heilig Jaar, want door het ontdekken van onze eigen roeping en haar plaats te midden van de verschillende gaven die de Geest ons schenkt, kunnen we voor onze wereld boodschappers en getuigen worden van Jezus' droom van één menselijke familie, verenigd in de liefde van God en in de band van naastenliefde, samenwerking en broederschap.

Deze Dag is in het bijzonder gewijd aan het gebed om van de Vader de gave af te smeken van heilige roepingen voor de opbouw van zijn Rijk: "Vraagt daarom de Heer van de oogst arbeiders te sturen om te oogsten" (Luc. 10, 2). En het gebed - dat weten wij - bestaat meer uit luisteren dan uit woorden die tot God worden gericht. De Heer spreekt tot ons hart en wil het open, oprecht en edelmoedig vinden. Zijn Woord is vlees geworden in Jezus Christus, die ons heel de wil van de Vader openbaart. Dit jaar, dat is gewijd aan het gebed ter voorbereiding op het Jubeljaar, worden wij opgeroepen om opnieuw de onschatbare waarde te ontdekken van ons vermogen om een hartelijke dialoog met de Heer aan te gaan en zo pelgrims van de hoop te worden, omdat "het gebed de eerste kracht van de hoop is. Jij bidt en de hoop groeit, gaat verder. Ik zou zeggen dat het gebed de deur openzet voor de hoop. De hoop is er, maar met het gebed open ik de deur" (*Catechese*, 20 mei 2020).

Pelgrims van hoop en bouwers van vrede

Maar wat wil dat zeggen: *pelgrims zijn*? Zij die op pelgrimstocht gaan, proberen vooral hun ogen gericht te houden op het *doel* en dat altijd in hun hart en hoofd te houden. Maar om dat doel te bereiken moeten ze zich op *elke stap* concentreren, wat betekent dat ze licht moeten reizen, zich moeten ontdoen van wat hen bezwaart,

alleen het hoognodige bij zich dragen en er dagelijks naar streven om alle vermoeidheid, angst, onzekerheid en aarzeling opzij te zetten, Pelgrim zijn betekent elke dag opnieuw vertrekken, *steeds opnieuw beginnen*, opnieuw het enthousiasme en de kracht vinden om de verschillende etappes van een reis af te leggen, die, hoe vermoeiend en moeilijk ook, altijd nieuwe horizons en onbekende vergezichten voor ons opent.

Dit is de uiteindelijke betekenis van onze christelijke pelgrimstocht: we gaan op reis om de liefde van God te ontdekken en tegelijkertijd onszelf te ontdekken door een innerlijke reis, gevoed door onze relaties met anderen. We zijn dus *pelgrims omdat we geroepen zijn*: geroepen om te houden van God en van elkaar. Onze pelgrimstocht op aarde is verre van een zinloze reis of een doelloos dwalen; integendeel, elke dag proberen we, door gehoor te geven aan Gods roeping, elke stap te zetten die nodig is om verder te komen naar een nieuwe wereld waar mensen in vrede, gerechtigheid en liefde kunnen leven. Wij zijn pelgrims van hoop omdat we streven naar een betere toekomst, toegewijd bij elke stap om die tot stand te brengen.

Dit is uiteindelijk het doel van iedere roeping: mannen en vrouwen van hoop te worden. Als individuen en als gemeenschappen zijn wij, in de verscheidenheid van charisma's en diensten, allen geroepen om de evangelische boodschap van hoop te belichamen en uit te dragen in een wereld die gekenmerkt wordt door ongehoorde uitdagingen. Deze zijn onder andere het afschuwelijke spookbeeld van een derde wereldoorlog die stukje bij beetje dichterbij komt; de stroom migranten die hun thuisland ontvluchten op zoek naar een betere toekomst; het groeiende aantal armen; de dreiging van een onomkeerbare aantasting van de gezondheid van onze planeet. Om nog maar te zwijgen van alle moeilijkheden die we die we elke dag tegenkomen en die ons soms dreigen te laten vervallen in berusting of defaitisme.

In onze tijd is het dus voor ons christenen van doorslaggevend belang een blik vol hoop te ontwikkelen en met vrucht te werken als antwoord op de roeping die we hebben ontvangen, in dienst van Gods koninkrijk van liefde, gerechtigheid en vrede. Deze hoop - zo verzekert ons de heilige Paulus - "wordt niet teleurgesteld" (Rom. 5, 5), want ze komt voort uit de belofte van de Heer dat Hij altijd met ons blijft en ons betreft bij het werk van verlossing dat Hij wil verrichten in het hart van iedere persoon en in het "hart" van de hele schepping. Die hoop vindt haar stuwende kracht in de verrijzenis van Christus, die "een levenskracht bevat die de wereld heeft doordrongen. Waar het lijkt dat alles dood is, verschijnen overal opnieuw de kiemen van de verrijzenis. Het is een weergaloze kracht. Weliswaar lijkt het vaak dat God niet bestaat: wij zien onrecht, boosaardigheid, onverschilligheid en wreedheid, die niet minder worden. Maar het is even zo zeker dat te midden van de duisternis steeds iets nieuws begint de ontluiken, dat vroeg of laat vrucht voortbrengt" (apost. exhort. *Evangelii gaudium*, 276). De apostel Paulus zegt ook nog dat "wij in de hoop zijn gered" (Rom. 8, 24). De met Pasen verwezenlijkte verlossing geeft hoop, een zekere, betrouwbare hoop, waarmee wij de uitdagingen van het heden het hoofd kunnen bieden.

Pelgrims van hoop en bouwers van vrede zijn betekent dus dat we ons leven baseren op de rots van de verrijzenis van Christus, wetend dat iedere inzet van ons in de roeping die wij hebben omarmd en die wij voortzetten, niet tevergeefs zal zijn.

Mislukkingen en obstakels kunnen zich onderweg voordoen, maar het zaad van goedheid dat we zaaien groeit rustig en niets kan ons scheiden van het einddoel: onze ontmoeting met Christus en de vreugde van een eeuwig leven in broederlijke liefde. Deze ultieme roeping is er een waarop we dagelijks moeten anticiperen: onze liefdevolle relatie met God en onze broeders en zusters begint Gods droom van eenheid, vrede en broederschap te verwezenlijken. Laat niemand zich van deze oproep buitengesloten voelen! Ieder van ons *kan* in het kleine, in zijn levensstaat met de hulp van de Heilige Geest een zaaier van hoop en vrede zijn.

De moed om mee te doen

In dit licht zeg ik nogmaals, net als op de Wereldjongerendagen in Lissabon: “*Rise up!* - Sta op!”. Laten wij wakker worden uit de slaap, laten wij onverschilligheid achter ons laten, laten wij de deuren openen van de gevangenis waarin wij onszelf zo vaak hebben opgesloten, zodat ieder van ons zijn of haar eigen roeping kan ontdekken in de Kerk en de wereld en een pelgrim van hoop en bouwer van vrede kan worden! Laten wij het leven geestdriftig omarmen en ons inzetten om liefdevol te zorgen voor hen die naast ons staan, en voor de omgeving waarin wij wonen. Ik herhaal het: “Heb de moed om mee te doen!” Don Oreste Benzi, een onvermoeibare apostel van de naastenliefde en altijd aan de kant van de armen en de weerlozen, zei altijd dat niemand zo arm is dat hij niets te geven heeft en niemand zo rijk is dat hij niet iets nodig heeft om te ontvangen.

Laten wij dus opstaan en op weg gaan als pelgrims van hoop, zodat ook wij, zoals Maria voor Elisabeth, boodschappers van vreugde kunnen zijn, bronnen van nieuw leven en ambachtslieden van broederschap en vrede.

Rome, Sint Jan van Lateranen, 21 april 2024, Vierde Zondag van Pasen.

FRANCISCUS

*Vertaling: drs. H.M.G. Kretzers/drs. P. Kuipers
Eindredactie: A. Kruse, MA
Copyright: Libreria Editrice Vaticana/SRKK*